

Voor Basti en Flo

Katja Brandis
Seawalkers. Wilde golven
© 2020 Arena Verlag GmbH, Würzburg
© 2022 voor het Nederlandse taalgebied:
Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties: Claudia Carls
Vertaling uit het Duits: Ingrid Vandekerckhove
Oorspronkelijke titel: *Seawalkers. Wilde Wellen*
Oorspronkelijke uitgever: Arena Verlag GmbH, Würzburg
Trefw.: gedaanteverwisseling, identiteit, vriendschap
NUR 283
ISBN 978 90 448 4151 0
D/2022/4124/186
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Katja Brandis

Wilde golven

Met illustraties van Claudia Carls
Vertaald door Ingrid Vandekerckhove

Wat gebeurt er wanneer iemand via de sociale media duizend vrienden op zijn fuif uitnodigt? Daar moet ik geen beeld bij maken, toch? Wel, zoiets is er bij ons op Blue Reef Highschool gebeurd. Ella, het pythonmeisje, heeft een heleboel vrienden en kennissen uit de moerassen van de Everglades op het idee gebracht om naar onze school te komen. Gisteravond, het was zondag, is een hele bende komen opdagen. Dat ontbrak er nog aan, want eigenlijk heb ik al genoeg omhanden met mijn eigen problemen, zoals klasgenoten die bang zijn voor mijn tijgerhaaien-ik, ouders die niets van me willen weten, en een dolfijnenmeisje dat boos is op mij.

Een python vastgeklemd in een donut

Je kunt mensen op een gemene of op een aardige manier wekken. Iemand op zijn buik kietelen, verse broodjes onder zijn neus stoppen, luid zijn lievelingsliedje zingen ... Al die aardige manieren had ik al eens op mijn vriend en kamergenoot Jasper uitgeprobeerd. Dus zat er niets anders op dan mijn toevlucht te nemen tot de minder aardige manieren, want ik wilde niet dat hij een vermaning zou krijgen voor te laat komen. Ik ging op mijn hurken zitten, keek naar het bruine gordeldier dat vredig onder zijn bed lag te snurken en schreeuwde vervolgens zo luid als ik kon: 'Er komt een reuzengolf op ons af! Weg hier, snel!'

Een reuzengolf? Jasper sperde zijn kraalooigjes open, maakte een sprong in de lucht, botste tegen de onderkant van zijn bed en schoot piepend tussen mijn benen door, richting de deur die op een kier stond.

Ik keek hem verbluft na. Wow, dat had goed gewerkt!

'Ach, het was maar een alarmoefening,' stelde ik hem gerust. 'We gaan ontbijten, kom je?'

Gelukkig had niemand anders mijn alarmoefening gehoord;

de andere leerlingen waren al lang in de cafetaria. Hoewel ... Nee, niet iedereen. Verderop gleed er nog een python door het palm-bos. Dat was vast een van de nieuwe leerlingen die in zijn tweede gedaante op stap was.

Jasper had geen oog voor hem. Wantrouwig ging hij voor me op zijn achterpoten staan en keek me aan. *Er komt dus heel zeker geen reuzengolf op ons af, hè?*

‘Voor zover ik weet niet,’ verzekerde ik mijn vriend.

Haaïen zijn zo gemeen! Ik ben me rot geschrokken! Wil je mijn pols voelen? Mijn hart gaat nog steeds tekeer!

‘Nee, dank je,’ zei ik. ‘Wilde je tot morgen doorslapen mis-schien?’

Jaja, het is al goed, je hoeft het me niet nog meer in te wrijven. Jasper-het-gordeldier schudde enkele klodders aarde van zijn gepantserde rug, nam een zwembroek tussen zijn voorpoten en dribbelde de badkamer in. Even later verscheen hij als een niet al te grote jongen met een rond gezicht, eerlijke bruine ogen en warrige haren. Hij griste zijn bril van het nachttafeltje en zette die op zijn neus. ‘Nou dan, vooruit, Tiago, laten we gaan. Ik heb honger!’

Ik natuurlijk ook. Ook in onze mensengedaante kunnen wij, tijgerhaaien, een hoop verorberen. Maar eigenlijk was ik veel meer bezig met wie ik zo dadelijk waarschijnlijk zou tegenkomen in de cafetaria. Mijn hart denderde heel vreemd in mijn borstkas op en neer, telkens als ik aan de blik dacht waarmee Shari me had aangekeken na mijn domme opmerking op de verjaardagsfuif. Hoe had ik het in mijn hoofd gehaald om Noah, de dolfinnen-walker, zo’n dwaas antwoord te geven? Jammer genoeg galmde het nog woord voor woord in mijn oor na. *Ben je misschien ook*

verliefd op haar? was zijn vraag. *Onzin, hoe kom je daar nu bij?* had ik gezegd op een afschuwelijk neerbuigende toon, alsof de gedachte absurd was, alsof Shari niet goed genoeg was voor mij. Ik had te laat gezien dat Shari alles had gehoord. Nu kon ik haar onmogelijk nog zeggen dat het wel klopte, dat ze niet alleen mijn beste vriendin was, maar veel meer betekende voor mij. Wat als dit geweldige dolfinnenmeisje niets meer van mij wilde weten?

Shari was nog steeds nergens te bespeuren ... en het viel Jasper en mij op dat het heel lawaaiig was in de cafetaria. Toen hoorden we zelfs iemand gillen, waarop een kletterend en stommelend geluid volgde. We keken elkaar geschrokken aan en gluurden door de glazen zijdeur van de cafetaria naar binnen. ‘Ach, dekselse regenworm!’ liet Jasper zich ontvallen.

We glipten voorzichtig door de deur naar binnen en waadden door het kniehoge water naar het buffet toe. Onmogelijk om bij het eten te komen. Daarvoor zouden we over de ruggen van zes alligators moeten balanceren die elkaar voor een plakje kaas en ham in de haren zaten en hun buit intussen aan stukken scheurden. Tegelijkertijd gleed een pythonmeisje slingerend tussen de etenswaren door. *Mmm, wat ziet het er allemaal lekker uit! Waar zal ik mee beginnen?* hoorde ik haar zeggen, waarop ze haar bek wijd opensperde om een klomp boter naar binnen te werken. *Wil iemand iets zoets, vrienden?* Met een behendige lichaamskronkel draaide ze een pot ananasjam om, zodat de inhoud in de opensperde bek van een van de alligators druppelde.

Een kleine slangenwalker was in het gat van een donut met kaneel blijven steken en terwijl hij *Haal me hieruit! Haal me hieruit!* schreeuwde, hapte hij verwoed stukken uit het zachte deeg, met als resultaat dat de andere donuts alle kanten uit rolden.

Een wat mollig bruingrijs reptielenmeisje leunde met haar voorpoten tegen de buffettafel aan en hapte naar de donuts die langs haar heen suisden. *Dank je, Tino. Wow, wat is het hier cool!* dweept Polly, het alligatormeisje, terwijl de tafel onder haar gewicht wankelde.

Joshua, onze kok, had zich gedeeltelijk getransformeerd en heldhaftig zwaaiend met zijn vele armen deed hij zijn best om ten minste enkele broodjes en plakjes beleg te redden. Bovendien hield hij met een uitgestrekte arm de pot chocoladepasta buiten het bereik van een nieuwkomer die in zijn mensengedaante probeerde zijn hele broodje in de pasta te dopen. De nieuwkomer heette Kegor en was een sportief ogende jongen met donkere haren. Joshua wierp mij een radeloze blik toe. Het was duidelijk dat we hem zo snel mogelijk te hulp moesten schieten.

‘Hé, jij daar. Bij de mensen is zoiets niet gebruikelijk,’ zei ik tegen Kegor. Ik trok hem weg terwijl Jasper probeerde Tino, de jonge python die in de donut gevangen zat, te bevrijden.

‘Wij zijn toch geen mensen, wij zijn seawalkers!’ De jongen keek me met vlammende ogen aan en probeerde zijn arm uit mijn greep los te rukken. Nog voor ik precies doorhad wat er gebeurde, waren we aan het vechten. Jammer genoeg was mijn tegenstander verdraaid sterk. Ik kon duidelijk merken dat hij nog niet zo lang geleden als groot roofdier in de moerassen had geleefd. We verloren ons evenwicht en belandden met een luide plons in het water tussen ronddobberende ontbijtgranen, stukjes kaas en schijfjes meloen. Een karaf sinaasappelsap belandde naast ons en vormde een grote gele wolk om ons heen. O, lekker!

Terwijl we nog met elkaar aan het vechten waren, transformeerde Kegor zich in een alligator die alle kanten op kronkelde,

terwijl ik probeerde om hem in mijn greep te houden. Daarbij knalde ik met mijn hoofd tegen een van de boten waarin je kon gaan zitten om te eten. Door de schok slokte ik een guts water naar binnen en ik merkte dat ik haast geen zuurstof meer kreeg. Ik moest ademen, onder water! Gelukkig hadden we intussen ook al gedeeltelijke transformaties geoefend, hoewel nog maar twee keer, en heel veel had ik er niet van terechtgebracht. Pech, deze keer moest het lukken. Ik beeldde me in dat ik als mens haaien-kieuwen kreeg ... sperde onder water mijn mond open ... en slikte een walgelijk mengsel van lichtgezouten water en sinaasappelsap in. Geen spoor van kieuwen. Verdorie!

Ik verslikte me en daar maakte de alligator gebruik van om zich vrij te trappen, me een klap met zijn gepantserde snuit te geven en me kopje-onder te duwen. Wat was hij van plan? Wilde hij een seawalker verdrinken of zo?!

Hé hallo, ik ben een natuurtalent in transformatie, zei ik tegen mezelf terwijl ik aan het stikken was, en ik vocht verder. Moest ik me nu echt in een tijgerhaai transformeren om dit te overleven? Maar dan kreeg ik vast problemen!

Plots lukte het me. Ik behield mijn mensenlijf, maar voelde het water door mijn kieuwen stromen – in één klap was de ademnood voorbij.

Ik stopte met spartelen, waardoor ik Kegor in de war bracht ... en daar maakte ik meteen gebruik van. Ik rolde opzij, trok me aan hem op en zat in een mum van tijd in rodeostijl op zijn rug. Nu kon ik hem met armen en benen omklemmen, hij maakte geen kans meer. De nieuweling bleef zich nog een poosje weren, toen gaf hij het op. *Heeft iemand jou al eens gezegd dat je vreselijk op de zenuwen werkt?* gromde hij.

‘Jij bent nog veel vervelender, geloof me!’ schoot ik terug. Ik rechtte mijn rug en haalde een paar cornflakes uit mijn haren. ‘Beloof je me dat je stopt met hier herrie te schoppen?’

Hoezo herrie? Kegor klonk gemeend verbaasd. *We ontbijten toch alleen maar. Je wilt toch niet dat wij honger hebben, of wel soms?*

Precies! Wie het eten te pakken krijgt, heeft er recht op! En kun je me nu eindelijk eens loslaten? zeurde de jonge pythonfwalker. *Anders bijt ik!* Dreigend sperde hij zijn bek open, waardoor Jasper geschrokken terugdeinsde.

‘Maar ... ik wilde jou alleen maar helpen!’ stamelde Jasper.

‘Een mededeling voor alle nieuwe leerlingen: in onze cafeteria dienen jullie je aan onze regels te houden! Zoniet, geen eten!’ Het was een heldere, doordringende stem. Ik draaide me om en zag tot mijn opluchting dat er eindelijk een leraar was komen opdagen om orde op zaken te stellen. Waarom nu pas, vroeg ik me af? Om preciezer te zijn, het was een lerares, mevrouw White, die ons onderwees in vechten en overleven, wees je dier en gedrag in uitzonderlijke gevallen.

De orkavrouw stond met gespreide benen en haar handen in haar zij in de deuropening en bekeek de nieuwe leerlingen met een blik die zelfs het wildste reptiel deed verstijven. Niemand durfde zich nog te bewegen, iedereen keek naar haar. En iedereen voelde dat ze in haar tweede gedaante een machtig dier was.

‘Het ontbijt is voor jullie beëindigd,’ ging mevrouw White grimmig verder. ‘Jullie krijgen van Joshua poetsgerei en maken hier alles weer schoon, is dat begrepen? Inclusief het versersen van het water in de eetruimte!’

‘Precies,’ verklaarde onze kok opgelucht.

Ik transformeerde mijn kieuwen terug en voelde voor de zekerheid aan mijn wangen of ze echt weg waren. Jasper en ik stonden zwaar ademend naast elkaar en lieten onze blikken over de chaos zweven. De school visjes die in de cafeteria leefde, hielp daadkrachtig mee met schoonmaken, maar je zou het ook een ontbijtgranenfestijn kunnen noemen. Verder was het opvallend leeg in de zaal.

‘Waar zijn de anderen van onze klas eigenlijk ... en de tweedejaars?’ vroeg Jasper. Hij had gelijk, er was haast niemand die ik kende. Buiten Barry en Toco – barracuda en alligator – die zich in hun mensengedaante kostelijk vermaakten met wat de nieuwkomers aanrichtten. Kegor, mijn tegenstander van kort daarvoor, was net aan het vertellen wat ik hem had aangedaan, en alle drie probeerden ze mij met hun blikken te doorboren.

‘Dat is vreemd. Die zijn toch niet gewoon gevluucht, mag ik hopen?’ zei ik tegen mijn vriend, terwijl mevrouw White enkele boosdoeners onder handen nam en hun nog eens heel precies uit de doeken deed hoe het er hier voortaan aan toe moest gaan. ‘Finny, Chris en de dolfinen hadden zeker geholpen om die nieuwkomers uit het moeras een lesje te leren.’

Omdat we niet meer zoveel trek hadden, gingen we op zoek naar de andere leerlingen. De langeafstandsroep van hoofd naar hoofd hadden we in de les nog niet heel grondig behandeld. Ik wist dat ze niet meer in hun hutten waren, maar ook in de klaslokalen vonden we hen niet. Zeer vreemd. Uiteindelijk vonden Jasper en ik hen in de hal. Ze stonden allemaal op elkaar gepropt rond het grote aquarium waar ook mevrouw Monk woonde, de zeeanemoon die zich het merendeel van de tijd verveelde en ons op een voor mensen onhoorbare manier alarmeerde zodra er een

bezoeker voor de deur stond. Ah, daar stond Shari, naast onze andere twee dolfijnenwalkers! Ik zag jammer genoeg alleen haar rug en haar blonde haren, want ook zij staarde geconcentreerd naar het riffenlandschap. 'O, zo schattig!' mompelde ze.

'Echt cute!' zuchtte Finny, het duivelsroggenmeisje met de neonblauw geverfde haren.

'Ja, echt ongeloofelijk schattig,' vond Noah, een van de drie dolfijnen bij ons op school. 'Maar hij kan er maar beter meteen mee stoppen. Ik bedoel, wie doet hij daar een plezier mee?'

Hé maar, wacht eens even, wat was daar aan de hand?

*Wie het waagt
een haai aan
te raken ...*

Ik hoopte van harte dat er niemand in het aquarium in nood verkeerde. Ik kon me geen andere reden inbeelden waarom ze daar allemaal bij elkaar stonden. Jasper en ik baanden ons een weg naar voren en stelden vast dat iedereen naar Linus stond te staren, die in zijn tweede gedaante een zeepaardje was. Bij zijn diersoort zijn het de mannetjes die broeden en nu hij twee weken zwangerschap achter de rug had, was het blijkbaar zover. Terwijl ik toekeek trok Linus' lichaam zich krampachtig samen, toen floepte er uit zijn buidel een minizeepaardje. Met zijn flinterdunne vliesjes zwom het doelloos naast de drie andere pasgeboren zeepaardjes, zijn zusje en broertjes.

'Wow,' zei ik. 'Van harte gefeliciteerd, Linus! Wie is de mama?'

O, dank je wel. Hun mama is een geel zeepaardje dat ik onlangs heb ontmoet, zei Linus. Hij klonk uitgeput. Hé, kleintjes, jullie mogen hier blijven zolang jullie willen, maar van mij mogen jullie ook gerust de zee in zwemmen, oké?

Linus, dat is zo egoïstisch van jou! foeterde Nox, de papegaai-vis. Twee borelingen fladderden als vlinders rond zijn kop. Hij